

“Πολιτική δήλωση του Παναγιώτη Αργυρού σχετικά με το δικαστήριο της απόπειρας απόδρασης”

Κοιτώντας πίσω...

“ Η ζωή μας μια φορά μας δίνεται, άπαξ που λένε, σαν μια μοναδική ευκαιρία. Τουλάχιστον με αυτήν την αυτόνομη μορφή της δεν πρόκειται να ξαναυπάρξει ποτέ.

Και εμείς τι την κάνουμε ρε αντί να την ζήσουμε ?

Τι την κάνουμε? Την σέρνουμε από εδώ και από εκεί δολοφονώντας την...” (Χρόνης Μίσσιος)

Τα δικαστήρια διαθέτουν μια δική τους μονάδα μέτρησης της ζωής και της ελευθερίας, μια μονάδα μέτρησης που χρησιμοποιεί τύπους και αλγόριθμους της νομικής γλώσσας για να ζυγίσει το δίκαιο και το άδικο, το σωστό και το λάθος, το κανονικό και το αποκλίνον. Και μέσα στη διαδικασία αυτή όπου ζωές και ελευθερίες τοποθετούνται στη ζυγαριά του νόμου, σου δίνεται κάποια στιγμή η δυνατότητα να κοιτάξεις πίσω, νιώθεις ένοχος ή δεν νιώθεις. Είναι μια στιγμή με βαρύτητα γιατί ότι πεις ίσως ρίξει κι άλλο τσιμέντο γύρω σου, ίσως μεγαλώσει το μέτρημα εκείνων των στιγμών που η πόρτα ανοίγει και κλείνει, ίσως κάνει το αυτί σου να συνηθίσει ακόμα περισσότερο στον ήχο του κλειδιού που γυρνάει στην σχισμή της πόρτας τόσο ώστε να νομίζεις ότι πάντα άκουγες αυτόν τον ήχο, ότι δεν υπήρχε πρωινό ή σούρουπο που δεν άκουσες αυτόν τον ήχο στην προκαθορισμένη ώρα.

Εδώ είμαστε λοιπόν... Πεντέμισι χρόνια ακούω αυτό το κλειδί. Πεντέμισι χρόνια το μάτι μου τρακάρει σε τοίχους. Πεντέμισι χρόνια με δύο καταδίκες (37 και 19 χρόνια αντίστοιχα) και άλλες δύο στα υπ' όψιν. Και τώρα σε αυτήν εδώ την δίκη ακόμα μια. Αυτή θα είναι η πέμπτη κατά σειρά δίκη που περιμένω “να δω τι θα πάθω” ή “που θα μου βγουν ξινά τα γέλια”. Και είναι ξανά εκείνη η στιγμή που πρέπει να βάλω έναν καθρέφτη μπροστά στο παρελθόν και τις επιλογές μου και να κοιτάξω πίσω. Κοιτάζω λοιπόν...

Κοιτάζω και βλέπω τον εαυτό μου να μεγαλώνει την εποχή των εγκληματικά αδιάφορων, των φιλήσυχων τεράτων. Κοιτάζω και θυμάμαι πως από μικρό μου έλεγαν να μην σκαλίζω πολύ πράγματα που δεν καταλαβαίνω. Θυμάμαι πως προσπάθησαν να με διδάξουν πως είναι λάθος να νοιάζεσαι για πράγματα που κανείς άλλος δεν φαινόταν να νοιάζεται. Θυμάμαι, μαθητής δημοτικού ακόμα τους ανθρωπιστικούς βομβαρδισμούς στο Κόσοβο και τις διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις να έρχονται στα σχολεία να μας πείσουν ότι η ζωής ενός ορφανού παιδιού στην Γιουγκοσλαβία αξίζει όσο ένα τετράδιο Unicef. Θυμάμαι τις νύχτες στο σαλόνι του σπιτιού μου να βλέπω στην τηλεόραση νεκροθάφτες να παρουσιάζουν εκπομπές μετρώντας νούμερα νεκρών το ίδιο αδιάφορα σαν να μετρούσαν τα νούμερα κάποιας τυχερής κλήρωσης. Θυμάμαι την ανθρωπιστική μόδα υιοθεσίας παιδιών του τρίτου κόσμου, παιδιών που υπέφεραν και πέθαιναν διψασμένα και πεινασμένα κάπου πολύ μακριά για να στεναχωρηθούμε εμείς.

Θυμάμαι τους δρόμους γεμάτους ανάπηρους πρόσφυγες πολέμου και τον κόσμο να τους πετάει κέρματα σαν να τους φτύνει. Θυμάμαι τα παιδιά των φαναριών, θυμάμαι τους οδηγούς να βρίζουν τους μετανάστες που σαν ελατήρια πετάγονταν μέσα στην κίνηση για να καθαρίσουν παμπριζ και αυτό το “πίσω στην χώρα σας”. Θυμάμαι τους άστεγους στις γωνίες των εμπορικών δρόμων, μπροστά ή λίγο πιο πέρα από λαμπερές βιτρίνες γεμάτα άχρηστα προϊόντα που κατασκευάζονταν από ανήλικους σε κάποιο εργοστάσιο μιας τριτοκοσμικής χώρας για να μπορεί να τα απολαμβάνει κάθε δυτικός πολίτης, και τους περαστικούς που τους προσπερνούσαν αδιάφοροι και ίσως λίγο ενοχλημένοι που η παρουσία τους εκεί διατάρασσε την αισθητική τους.

Θυμάμαι τους μετανάστες μικροπωλητές που κουβαλούσαν μέσα σε ένα σεντόνι τηνπραμάτεια τους και τους μπάτσους να τους κυνηγούν, να τους χτυπάνε και να τους τραβάνε από τον λαιμό σέρνοντας τους στο δρόμο εκεί μπροστά στα μάτια των περαστικών που το μόνο που φαινόταν να τους ενοχλεί ήταν ότι αυτό έτυχε να συμβεί στην διάρκεια της δικής τους βόλτας.

Θυμάμαι να μπαίνω στην εφηβεία στην αυγή του millennium. Τότε που όλοι γιόρταζαν και χαίρονταν μόνο και μόνο επειδή είχαμε 2000 και κυκλοφορούσαν νέες εκδόσεις λογισμικών για υπολογιστές. Θυμάμαι πως η πλειοψηφία των συμμαθητών μου δεν έδιναν δεκάρα για όλα αυτά

παρά μόνο για τις νέες κυκλοφορίες επώνυμων ρούχων, παπουτσιών, κινητών και video games.

Μια ολόκληρη γενιά ξόδευε τις εφηβικές της ανησυχίες σε ακριβά σκουπίδια νιώθοντας ικανοποίηση για το γεγονός ότι είχαν την δυνατότητα να ξοδεύουν για αυτά ακριβώς τα σκουπίδια. Μια ολόκληρη γενιά έμαθε να διασκεδάζει παρακολουθώντας ηλίθια reality show τύπου Big Brother όπου η ανθρώπινη αξιοπρέπεια εκμηδενίζονταν εθελοντικά για λίγη δημοσιότητα και ένα οικονομικό έπαθλο, την ίδια ακριβώς στιγμή που έβρεχε ατσάλι και θάνατο στην Μέση Ανατολή στο όνομα του πολέμου κατά της τρομοκρατίας.

Ήταν εκείνη η εποχή που το ηθικό και το αξιακό υπόβαθρο της κοινωνίας ήταν ισάξιο με εκείνο του πιο βρωμερού απόπατου. Ήταν η εποχή των λυμένων κοινωνικών προβλημάτων. Χρηματιστήριο, εισόδος στο Ευρώ, εξάρθρωση της τρομοκρατίας και το άνοιγμα της πιο πανηγυρικής περιόδου : η προετοιμασία της περήφανης Ολυμπιάδας του 2004. Η πρωτεύουσα εκσυγχρονίστηκε ακολουθώντας τα πρότυπα των ευρωπαϊκών μητροπόλεων, οι δημόσιες συγκοινωνίες αναβαθμίστηκαν με μετρό, τραμ και καινούρια οικολογικά λεωφορεία, ενώ άνοιξαν και νέα οδικά δίκτυα για να μην πάνε χαμένα τόσα στρέμματα καμένης δασικής έκτασης από τους προηγούμενους καλοκαιρινούς εμπρησμούς των οικοπεδοφάγων. Ήταν το άνοιγμα μιας μακράς τουριστικής περιόδου και κάπως έπρεπε να αναβαθμιστούν και οι οδικές αρτηρίες της επαρχίας, για να είναι πιο προσβάσιμα όλων των ειδών τα μπουρδέλα, εκεί δηλαδή όπου και αναδείχθηκε το πραγματικό ιερό πνεύμα του νέο ελληνιστικού πολιτισμού, εκεί όπου η τιμημένη ελληνική αγροτιά ξόδευε τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις προκειμένου να επιδοθεί στον βιασμό χιλιάδων μεταναστών του πρώην ανατολικού μπλοκ ώστε να αποκτήσουν και οι Ελληνίδες νοικοκυρές μια νέα εθνική ταυτότητα στο σύγχρονο κοινωνικό περιβάλλον καθώς μοιράζονταν την ίδια κοινή ανησυχία “ήρθε η τσουλάρα να μας κλέψει τον άντρα”. Θυμάμαι την χυδαία ανεμελιά εκείνης της εποχής. Όταν οι μετανάστες που πνίγονταν στο Αιγαίο δεν ήταν αρκετοί ώστε να απασχολούν τις ειδήσεις και να μπορούν οι τότε πολιτικοί να χαρίζουν σωσίβια σε όσα παιδιά γλύτωναν από τα ναυάγια. Τότε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών ήταν λιγότερα και οι δολοφονίες και βασανισμοί που γίνονταν σε αυτά δεν έφταναν τόσο συχνά προς τα έξω και αν έφταναν ήταν στα φιλά των ειδήσεων για να μην στεναχωρηθούν οι τηλεθεατές. Οπότε ποιους ενδιέφερε αν τα εργοτάξια των Ολυμπιακών εγκαταστάσεων χτίζονταν πάνω στα πτώματα μεταναστών εργατών από τα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα προκειμένου να παραδοθούν στην ώρα τους για να μπορεί το φίλαθλο κοινό να παρακολουθήσει ντοπαρισμένους αθλητές να κερδίζουν μετάλλια, ήταν ένα υπέροχο ελληνικό καλοκαίρι όπου όλοι ανακάλυψαν την κρυφή γοητεία του να είσαι Έλληνας. Τότε που ο κόσμος γεμάτος εθνική αλλοφροσύνη πλημμύριζε τις πλατείες των πόλεων για να πανηγυρίσει τις νίκες της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου σε συγκεντρώσεις που θα ζήλευαν ίσως μέχρι και οι αγανακτισμένοι, φωνάζοντας με ένα στόμα μια ψυχή “είναι βαριά η πούτσα του τσολιά”. Ήταν το καλοκαίρι της περήφανης Ελλάδας και τίποτα δεν φαινόταν να στεναχωρεί το “λαό” εκτός από τους πανηγυρισμούς των αλβανών μεταναστών για την νίκη της δικής τους εθνικής ομάδας. Ιερή αγανάκτηση κατέκλυσε το ντόπιο στοιχείο καθώς “δεν φτάνει που τα παιδιά τους κλέβουν την σημαία στις παρελάσεις από τους λεβέντες μας έχουν το θράσος να μας ρεζίλευουν κιόλας στις πλατείες μας”. Μια ιερή αγανάκτηση που προκάλεσε πανελλαδικό πογκρόμ που κόστισε τουλάχιστον μια ζωή ενός μετανάστη και τον τραυματισμό εκατοντάδων άλλων. Το κοινωνικό θυμικό εκείνης της εποχής δεν επηρεάζονταν από το γεγονός ότι οδεύαμε προς μια “κοινωνία ελέγχου και επιτήρησης” με τα πολυδιαφημισμένα ζέπελιν με τις κάμερες που έβλεπαν μέσα από τείχους και κάμερες κυκλοφορίας με αναγνώριση βιομετρικών χαρακτηριστικών να φυτρώνουν παντού αλλά μπορούσε να βγάλει τον κόσμο στους δρόμους με μαχαίρια και καραμπίνες επειδή πληγώθηκε το “εθνικό τους φιλότιμο”.

Για μένα όμως τότε ήταν η στιγμή που κάτι θα έσπαγε οριστικά μέσα μου και θα περνούσα στην απέναντι όχθη. Γιατί δεν είναι μόνο ότι συνέβαιναν όλα αυτά και ακόμα χειρότερα αλλά κυρίως η παντελής κοινωνική αδιαφορία και σιωπή. Θυμάμαι από πολύ μικρός να ρωτάω, να ρωτάω, να ρωτάω... Να ρωτάω για τους βομβαρδισμούς στην τηλεόραση, για τα παιδιά στην Αφρική, για τους άστεγους, για τους επαίτες, για τους μετανάστες, για την αστυνομική βία και η απάντηση, ψυχρή, στυγνή, κυνική, “συμβαίνουν αυτά”. Έτσι απλά. Λες και επρόκειτο για κάποια φυσική καταστροφή, ένα σεισμό ή μια πλημμύρα. Παντού μικροί και μεγάλοι παπαγάλιζαν ωμά την

ίδια απάντηση “συμβαίνουν αυτά”, και οι πιο θρασείες προσέθεταν “ωραία και τι θες να κάνω εγώ τώρα ;” Όταν κοιτάζω πίσω λοιπόν σε εκείνο το καλοκαίρι του 2004 βλέπω τον εαυτό μου, 15 χρονών αηδιασμένο και οργισμένο με τον κόσμο γύρω μου με διάθεση κινηθώ εναντίων του. Ναι για αυτό είμαι ένοχος. Για αυτό να με καταδικάσετε. Γιατί από πολύ νωρίς διέπραξα το έγκλημα να κοιτάξω στην καρδιά αυτού του κόσμου και να δω την σαπίλα του, από τότε λοιπόν δεν θα ήμουν ποτέ ξανά ο ίδιος. Δεν θα έβρισκα ησυχία πουθενά αν δεν έκανα κάτι, οτιδήποτε, έστω και ολομόναχος. Από εκείνη την στιγμή και μετά ορκίστηκα μέσα μου πως σε αυτή την κοινωνία θα είμαι για πάντα ένα αναρχικό, ένα αντικοινωνικό στοιχείο που θα μάχεται για την καταστροφή του πολιτισμού που γεννάει τόση αθλιότητα.

Στις 17 Νοέμβρη 2004, κατεβαίνω για πρώτη μου φορά μαζί με το οργανωμένο αναρχικό μπλοκ στην πορεία. Μια επέτειο που κάθε χρόνο έπαιρνε εργολαβία το ΚΚΕ, το οποίο όμως τότε είχε καταδικάσει ως έργο προβοκατόρικων στοιχείων, μια καραμέλα που αναμασούσε σε όλη την μεταπολίτευση όποτε ξεσπούσαν ταραχές αποδεικνύοντας ότι είναι ένας εχθρικός, ρουφιάνικος μηχανισμός που πρέπει να χτυπιέται, γιατί σε αντίθεση με τους ξεκάθαρους εχθρούς το ΚΚΕ πουλάει και επαναστατικότητα. Ήταν η πρώτη μου επαφή με τον αναρχικό χώρο ή πρώτη φορά που μύρισα δακρυγόνα, η πρώτη μου φορά που είδα τα ΜΑΤ να λιντσάρουν διαδηλωτές. Ήξερα ότι ήμουν εκεί που έπρεπε να είμαι.

Από τότε ως τώρα λίγα έχουν αλλάξει μέσα μου. Απλώς το μίσος μέσα μου καταστάλαξε, ωρίμασε και ακονίστηκε ώστε να γίνει ακόμα πιο αιχμηρό. Χρόνο με τον χρόνο, όχι μόνο δεν τα παρατούσα αλλά οι πρώτες μου προσαγωγές, η πρώτη μου επαφή με τις χειροπέδες λίγους μήνες μετά την 17 Νοέμβρη του 2004 ενίσχυσαν και άλλο το μίσος μου. Διωγμένος τότε, όπως και πολλοί άλλοι της ηλικίας μου, από τα πάρκα και τις πλατείες των δικών μας γειτονιών λόγω της πολεοδομικής καταστολής (η οποία πέρα από έναν κατακλυσμό καφετεριών που μετάλλαζαν τελείως τις περιοχές που μεγαλώναμε, περιελάμβανε και καθημερινές προσαγωγές, συλλήψεις και τραμπουκισμούς στα τοπικά αστυνομικά τμήματα) άρχιζα να γνωρίζω τα Εξάρχεια. Ένα μέρος που ένιωθα πραγματικά να πάλλεται. Νόμιζες ότι οι ίδιοι τοίχοι, τα ίδια τα στενά απέπνεαν μια εξεγερτικότητα. Ήταν εκεί που πολλοί συναντηθήκαμε, γνωριστήκαμε και νιώσαμε ελεύθεροι από την καταπίεση που νιώθαμε στις δικές μας γειτονιές που έπρεπε σώνει και ντε να εκσυγχρονιστούν, να αναβαθμιστούν, να γίνουν εμπορικές και τουριστικές επομένως εκεί δεν υπήρχε χώρος για εμάς. Στα Εξάρχεια νιώθαμε ότι αναπνέουμε έναν αέρα ελευθερίας. Δεν φοβόμασταν να αράξουμε έξω στον δρόμο, στην πλατεία ή τα στενά μήπως μας μαζέψει κάποιο περιπολικό. Πολλές φορές προκειμένου να φτάσουμε στα Εξάρχεια ρισκάραμε εξακριβώσεις από τις διμοιρίες των ΜΑΤ και τους ασφαλίτες που τα περικύκλωναν και παρ' όλα αυτά συνεχίσαμε να πηγαίνουμε μαθαίνοντας πως να προσεγγίζουμε την πλατεία αποφεύγοντας τις αστυνομικές δυνάμεις.

Ήταν θέμα χρόνου να αρχίσω να είμαι κομμάτι των μικρών ή μεγάλων εξεγερτικών γεγονότων που κάνουν αυτή την περιοχή ξεχωριστή και διάσημη ακόμα και στο εξωτερικό. Μέσα σε αυτά τα γεγονότα πολλές φορές δεν υπήρχε ούτε στόχευση, ούτε ξεκάθαρη πολιτική στρατηγική, ούτε τίποτα. Ήταν μια απλή, γνήσια έκφραση οργής που αντανakλούσε την καταπίεση που δεχόταν ο καθένας μας απ' όπου και αν ερχόταν. Πολλές φορές καταστρέφονταν πράγματα που προφανώς δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο πολιτικού προτάγματος. Εξάλλου αυτό που πραγματικά αποτελούσαν αυτά τα εξεγερτικά γεγονότα ήταν μικρές, σπασμωδικές, αποσπασματικά ατομικές εξεγέρσεις μιας νεολαίας που αντιλαμβάνονταν την μητρόπολη στο σύνολο της σαν ένα κλουβί, μέσα στο οποίο ασφυκτιά και όπως ένα αφηνιασμένο θηρίο προσπαθεί να καταστρέψει το κλουβί του έτσι και εμείς τότε καταστρέφαμε οτιδήποτε θεωρούσαμε οργανικό κομμάτι της μητρόπολης – φυλακής. Όχι γιατί θα πετυχαίναμε κάτι. Όχι γιατί θα έπεφτε το κράτος. Όχι γιατί θα στέλναμε κάποιο μήνυμα. Και προφανώς όχι επειδή ήμασταν μηδενιστές. Επρόκειτο για έναν υποσυνείδητο εξεγερτικό εξαγνισμό καθώς αντλούσαμε ικανοποίηση τραυματίζοντας τις νευρικές απολήξεις μια μητρόπολης- τέρατος που νιώθαμε ότι στραγγαλίζει τις υπάρξεις μας. Για αυτό λοιπόν τώρα όλοι αυτοί οι “παλιοί”, οι “έμπειροι”, οι “βετεράνοι” που στο δικό τους πέρασμα από αυτή την φάση έκαναν τα ίδια και χειρότερα ας σκύψουν το κεφάλι και ας αφουγκραστούν τον παλμό αυτής της εξεγερμένης νεολαίας και τι αυτός έχει να προσφέρει και ας κοιτάξουν πως μπορούν να μεταβιβάσουν τις δικές τους εμπειρίες και βιώματα ώστε να υπάρξει κάποια συνειδητή εξέλιξη και

προοπτική. Αν αντ' αυτού όμως επιλέγουν την εύκολη λύση της κατακεραύνωσης, της ειρωνείας, του χλευασμού και των απειλών προκειμένου να είναι συνεπής με την μεταστροφή και μετεξέλιξη τους που σηματοδοτεί μια στροφή προς την δήθεν ποιότητα της μεσήλικης πολιτικής ωρίμανσης τους ως ξεκινήσουν πρώτα από τους εαυτούς τους. Ας αυτομαστιγωθούν αναδρομικά και μετά ας αρχίσουν τις απειλές. Διότι μόνο αυτοκριτική δεν αρκεί.

Στην συνέχεια, ξεπερνώντας τον αρχικό ενθουσιασμό μου επιδίωξα από τα αυθόρμητα εξεγερτικά ξεσπάσματα, να εντάσσομαι σε πιο οργανωμένες ομαδοποιήσεις στις οποίες θα μπορούσα να συλλογικοποιήσω τις αρνήσεις μου μαζί με άλλα άτομα που ένιωθαν και σκέφτονταν όπως και εγώ. Έτσι αναζητώντας συνεχώς τον δρόμο μου μέσα από διαδικασίες, ομαδοποιήσεις και συνωμοτικά δίκτυα έφτασα να ενταχθώ στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς και να γίνω ο ίδιος στην συνέχεια αντάρτης πόλης. Στην διάρκεια όλων αυτών των χρόνων έσπασα, έκαψα, λεηλάτησα και ανατίναξα όσα περισσότερα σύμβολα αυτού του σιχαμένου πολιτισμού στο όνομα του οποίου είμαι αιχμάλωτος και με δικάζουν, με δικάζουν, με δικάζουν...

Αυτή ήταν η πορεία μου πάνω κάτω ως την φυλακή με ένα μικρό πέρασμα από την επιθετική παρανομία όπου επέλεξα να καταφύγω ως καταζητούμενος, όχι μόνο για να μην αιχμαλωτιστώ αλλά και γιατί ήθελα να παραμείνω σε θέση επίθεσης ενάντια στην κυριαρχία. Κοιτώντας πίσω λοιπόν όχι μόνο δεν μετανιώνω για τίποτα αλλά αντίθετα είμαι υπερήφανος για τις επιλογές μου.

Επέλεξα να είμαι αναρχικός γιατί πιστεύω στην καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας, ρητής ή υπόρρητης και είμαι αποφασισμένος να μάχομαι κάθε εξουσιαστική εναλλακτική με όποιον μανδύα και αν παρουσιάζεται κάθε φορά. Είμαι αναρχικός γιατί πιστεύω στην απόλυτη ελευθερία του ατόμου και στην ελεύθερη ζωή που θα ανοίγονταν μπροστά σε μια τέτοια προοπτική.

Επέλεξα να είμαι ατομικιστής γιατί σε έναν κόσμο που η σαπίλα διοχετεύεται σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής δεν είχα καμία άλλη επιλογή αλλά επιπλέον θεωρώ ότι η κοινωνική νομιμοποίηση είναι μια άχρηστη πολυτέλεια και σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί προϋπόθεση για την επιλογή της δράσης μου. Κάποια πράγματα δεν μεταδίδονται όσες προκηρύξεις και αν μοιράσουμε, όσες αφίσες και αν κολλήσουμε, όσες παρεμβάσεις και αν κάνουμε. Η ευαισθησία, το ενδιαφέρον για την αδικία που συμβαίνει κοντά ή μακριά, είναι χαρακτηριστικά της ιδιαίτερης ιδιοσυγκρασίας που έχει καθένας και η καθεμιά μας, όπως ακριβώς και η αδιαφορία, η μισαλλοδοξία και ο φόβος για το διαφορετικό. Αυτό που πολλοί φοβούνται να παραδεχτούν στον εαυτό τους είναι ότι πίσω από κάθε στάση ζωής μπορεί να κρύβεται μια ελεύθερη βούληση. Κοινό χαρακτηριστικό όλων των θρησκοληψιών και ιδεοληψιών είναι ότι οι φορείς τους πιστεύουν πάντα ότι όλοι οι υπόλοιποι είναι θύματα, παραπλανημένοι, εξαπατημένοι, απολωλότα πρόβατα που αναζητούν διαρκώς τον καλό ποιμένα. Και αυτό γιατί τρομάζουν στην ιδέα ότι μπορεί να υπάρχουν άτομα που ελεύθερα επιλέγουν να αποστασιοποιηθούν από τα δόγματα που οι ίδιοι στηρίζουν φανατικά.

Επέλεξα να είμαι μηδενιστής όχι γιατί δεν πιστεύω στην κοινωνική επανάσταση αλλά γιατί η μόνη κοινωνική επανάσταση που θα με ενδιέφερε είναι αυτή που θα γινόταν από συνειδητές αναρχικές ατομικότητες. Εξάλλου μόνο τότε θα ήταν εφικτή μια αυθεντική αναρχική επανάσταση. Οτιδήποτε διαφορετικό πάει σε άλλες λογικές. Σε λογικές περί πρωτοποριών, περί ένοπλων κομμάτων, περί ηγεσιών, περί μεταβατικών σταδίων, σε λογικές δηλαδή που απέχουν από την αναρχία. Κάτι τέτοιο είναι ουτοπικό λένε διάφοροι καλοθελητές. Ίσως για αυτό εσχάτως παρατηρείται και μια στροφή στον πραγματιστικό ρεαλισμό που αρχίζει να μιλάει ολοένα και πιο πολύ την γλώσσα των πρωτοποριών και των μεταβατικών σταδίων. Ίσως πείστηκαν και οι ίδιοι ότι η αναρχία είναι ένα ουτοπικό ιδανικό και υιοθέτησαν πιο ρεαλιστικές επαναστατικές προτάσεις. Για μένα ωστόσο δεν έχει αλλάξει κάτι. Ας είναι ουτοπία η αναρχία. Προτιμώ να παραμείνω συνειδητά στο περιθώριο μαζί με όλους εκείνους τους ανυπότακτους τρελούς, τους αντικοινωνικούς, τους προκλητικούς, τους ρομαντικούς και οργισμένους ονειροπόλους.

Είμαι μηδενιστής λοιπόν γιατί πιστεύω πως μόνο μέσα από την συνολική καταστροφή του πολιτισμού, των ηθικών και των αξιών του μπορεί να γεννηθεί κάτι πραγματικά καινούριο. Και είμαι πρόθυμος να πολεμήσω μέχρι τέλους για αυτή την καταστροφή.

Επέλεξα να γίνω αντάρτης πόλης προκειμένου να κάνω πράξη την επιθυμία μου να σπλίσω

τις αρνήσεις μου εναντίων αυτού του κόσμου. Δεν έχω καμία ψευδαίσθηση ότι η δράση μου και οι επιλογές μου συγκινούν τον κόσμο γιατί οι περισσότεροι έχουν μάθει να έχουν ανοσία σε οποιαδήποτε συγκίνηση δεν προκαλείται από την τηλεόραση. Ίσως να μπορούσα να κεντρίσω το ενδιαφέρον τους αν ήμουν κάποιος που θα τους έταζε μια ήσυχη και άνετη ζωή με ασφάλεια και ευημερία. Γιατί αυτές είναι οι αξίες που προσκυνούν οι σύγχρονοι υπήκοοι και φυσικά είναι το ίδιο άθλιες όσο και ο πολιτισμός που τις γεννάει και τις αναπαράγει. Επέλεξα λοιπόν να γίνω αντάρτης πόλης διότι για μένα ήταν μια υπαρξιακή διαφυγή από τον κενό κόσμο της οργανωμένης σήψης. Δεν προέβησα σε αυτή την επιλογή γιατί ήταν η καλύτερη, η αποτελεσματικότερη ή η αντικειμενικά πιο ορθή επιλογή για έναν επαναστάτη αλλά γιατί ακριβώς η ζωή μας μια φορά μας δίνεται και εγώ προσωπικά δεν επιθυμούσα να την σέρνω από εδώ και από εκεί δολοφονώντας την καθημερινά. Εξάλλου δεν πιστεύω στην προοπτική ενός προσχεδιασμένου μετεπαναστατικού μέλλοντος και για αυτό δεν αντιλαμβάνομαι το αντάρτικο πόλης ως την πιο ενδεδειγμένη μορφή δράσης για την “επανάσταση” αλλά το αντιλαμβάνομαι ως μια έμπρακτη διαρκής και συνολική άρνηση του υπάρχοντος κόσμου, ως ένα μόνο κομμάτι ενός συνολικότερου ψηφιδωτού όπου οι αναρχικές αρνήσεις βρίσκουν χιλιάδες τρόπους να συναντιούνται.

Αυτή είναι η δική μου ανασκόπηση των έως τώρα επιλογών μου. Γυρνώντας στο τώρα βρίσκομαι ξανά κατηγορούμενος για μια σχεδιαζόμενη απόπειρα οργανωμένης φυγής από τις φυλακές. Για μια συνωμοσία που σκόπευε στην ανατίναξη του εξωτερικού τοίχους των φυλακών Κορυδαλλού και στην απόδραση των μελών της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς. Το σχέδιο είχε στηθεί, τα εκρηκτικά και ο οπλισμός ήταν έτοιμα, όμως η τύχη δεν στάθηκε ευνοϊκή. Τα κρησφύγετα, ο οπλισμός και τα εκρηκτικά πέφτουν στα χέρια του εχθρού, το κυνηγητό ξεκινάει και ακολουθούν απανωτές συλλήψεις. Συλλήψεις άσχετων ανθρώπων, άγνωστων σε εμάς, αλλά και συλλήψεις γνωστών, φίλων, και συγγενών που όλοι τους κατηγορούνται για τρομοκρατία, μια κατηγορία που στην περίπτωση των τελευταίων θα θεμελιωθεί με αφορμή την σύλληψη της αναρχικής Αγγελικής Σπυροπούλου. Ο κρατικός μηχανισμός ξεδιπλώνει το ρεβανσισμό του. Δεν έχει σημασία που αυτή η απόπειρα απέτυχε ή απετράπη αρκεί που τώρα γνωρίζουν τι είναι διατεθειμένη να πράξει μια αποφασισμένη μειοψηφία αναρχικών που επιθυμούν να ρισκάρουν την ίδια τους τη ζωή για να ζήσουν ελεύθερα, με τη δυνατότητα να μπορούν να περάσουν στην επίθεση ξανά.

Γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο από το να ρισκάρεις τη ζωή σου για να μπορέσεις ελεύθερος να επιτεθείς ξανά από την αρχή με την ίδια λύσσα απέναντι στο τέρας της σύγχρονης ολοκληρωτικής κοινωνίας, όπου η προκαθορισμένη ζωή επιβάλλει να σκέφτονται όλοι το ίδιο, να ζουν το ίδιο, να ερωτεύονται το ίδιο, και να πεθαίνουν το ίδιο. Επειδή όμως πολλά λέγονται και ίσως ειπωθούν ακόμα περισσότερα νιώθω την ανάγκη να ξεκαθαρίσω προκαταβολικά το εξής : αυτό που με ωθούσε από ένα σημείο και μετά πάντα στις επιλογές μου, στις πράξεις μου και στις αποφάσεις μου ήταν μια εσωτερική παρόρμηση να εναντιώνομαι σε κάθε εξουσία , μια παρόρμηση που αργότερα έγινε συνείδηση και οπλίστηκε. Όπως όμως αρνήθηκα να είμαι ένα καλολαδωμένο γρανάζι της κοινωνικής μηχανής που αλέθει ανθρώπινες ζωές και ψυχές σαν μηχανή του κυμά, έτσι θα αρνούμαι πάντα να είμαι μια αναλώσιμη μονάδα που θα εξυπηρετεί σχέδια και φιλοδοξίες άλλων. Προφανώς η ζωή που έχω επιλέξει είναι μια ζωή με ρίσκα. Ρίσκα που άλλοτε υπακούν και άλλοτε δεν υπακούν σε λογικές σταθμίσεις. Εκεί που όμως κάποιος αφήνεται να αποφασίσουν άλλοι για τα ρίσκα που αυτός θα πάρει (λόγω τεχνικών ή άλλων δυσκολιών) τότε παύει να είναι μια αναρχική ατομικότητα και γίνεται ξανά γρανάζι σε κάποιου άλλου είδους μηχανή που οτιδήποτε διαφεύγει από τον έλεγχο της το βαφτίζει δειλία και δικαιολογίες. Λέω λοιπόν πως θα μπορούσα να κάψω τη ζωή μου, να την πετάξω όλη στη φωτιά ακόμα και για τα πιο παράλογα και αυτοκαταστροφικά ρίσκα αρκεί να ήταν δική μου επιλογή και αρκεί να είχα απέναντι μου πραγματικούς και αυθεντικούς συντρόφους που κι αυτοί θα με θεωρούσαν ίσο με αυτούς. Αρκεί βέβαια να αναγνώριζαν ειλικρινά το άνισο διακύβευμα και να μην προσπαθούσαν να καταστήσουν ωφελιμιστικά μια συναισθηματική απόφαση ως αντικειμενικά ορθή. Γιατί προφανώς στη ζωή δεν υπάρχουν μόνο οι ψυχροί υπολογισμοί αλλά και τα δυνατά και συντροφικά συναισθήματα μεταξύ αδερφών που είναι πράγματι όμως τέτοιοι και όχι μόνο κατ'επίφαση. Ποτέ ξανά λοιπόν...

Αυτός ο κόσμος επομένως δε γίνεται να με χωρέσει. Πάντα θα τρέφω αυτό το άσβεστο

μίσος εναντίον του που με ωθεί σχεδόν αντανεκλαστικά να επιτίθομαι διαρκώς. Είναι σαν μια άσβεστη δίψα για εκδίκηση. Εκδίκηση για τα όνειρα που μας στραγγαλίζουν. Εκδίκηση που καθημερινά εκτελούν τις επιθυμίες μας αντικαθιστώντας τις με διαφημίσεις για σαμπουάν και κινητά.

Την πραγματικότητα που ζούμε δεν τη βλέπω αποκρουστική επειδή διάβασα μερικά ακαδημαϊκά έργα ή κάποιου είδους φιλοσοφικά πονήματα. Η πραγματικότητα είναι αποκρουστική επειδή αποτελεί τη σύνθεση χιλιάδων εκατομμυρίων εγκλημάτων στο όνομα της εξουσίας. Και όποιος δεν κάνει κάτι ενάντια σε αυτή την πραγματικότητα, οτιδήποτε, όποιος μένει αμέτοχος, δεν είναι απλά κάποιος με διαφορετική άποψη αλλά συνένοχος στη βαρβαρότητα. Γιατί η μαζική σιωπή, η μαζική ανοχή, η μαζική αδιαφορία υπήρξε πάντοτε η μήτρα των πιο εφιαλτικών στιγμών της ιστορίας. Οπότε δε θα νιώσω υπόλογος εγώ επειδή επέλεξα τη διαφορετικότητα μιας εξεγερμένης ζωής. Δεν είμαι ελιτιστής επειδή αποφάσισα να μην είμαι συνένοχος. Δε θεωρώ ότι είμαι ανώτερος από τους υπόλοιπους, πιο έξυπνος, πιο ικανός αντίθετα με βάζω στην ίδια μοίρα μαζί τους και για αυτό τους θεωρώ ακόμα περισσότερο ένοχους για την εγκληματική τους αδιαφορία. Αυτή η αδιαφορία, αυτή η απάθεια δε διαφέρει σε τίποτα από τη στάση εκείνων που ζούσαν δίπλα στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης κάνοντας κανονικά τη ζωή τους, πηγαίνοντας κανονικά στις δουλιές τους, δειπνώντας κανονικά στα οικογενειακά τους τραπέζια, κάνοντας κανονικά έρωτα στις κρεβατοκάμαρες τους σαν να μην συνέβαινε τίποτα ενώ την ίδια στιγμή έξω από τα σπίτια τους συντελούνταν η φρίκη του ολοκαυτώματος. Αυτή η σιωπή είναι συνενοχή. Ήταν τότε, είναι σήμερα και πάντα θα είναι είτε στα μεγάλα είτε στα μικρά εγκλήματα της εξουσίας. Γιατί δε “συμβαίνουν αυτά” έτσι απλά. Συμβαίνουν όταν εμείς, ο καθένας μας ξεχωριστά και όλοι μαζί, επιτρέπουμε να συμβούν. Αυτή η ευθύνη δεν είναι δεν είναι κάτι που χάνεται στο πλήθος την έχουμε όλοι μας γιατί κανείς δεν δικαιούται να είναι αμέτοχος στην ιστορία εκτός αν έχει αποκηρύξει πλήρως τα εγκόσμια.

Για αυτό λοιπόν ξέρω ότι έχω δίκιο. Σε αυτόν τον κόσμο λοιπόν, σε αυτήν την κοινωνία, είναι τίτλος τιμής για μένα να θεωρούμαι αντικοινωνικό στοιχείο και όχι βρισιά. Διότι αν το να επιλέγεις να είσαι άνθρωπος την εποχή που τα τέρατα φορούν τη μάσκα του φιλήσυχου και ευπόληπτου πολίτη με κάνει αντικοινωνικό στοιχείο τότε είμαι διατεθειμένος να τιμήσω αυτόν τον τίτλο στο έπακρο. Γιατί είμαι ταγμένος με την αναρχική εξέγερση και κανένα δικαστήριο, και έχετε κάνει πολλά ως τώρα δε θα με κάνει να μετανοήσω για το ποιος επέλεξα να είμαι. Αποτελούμε τους εκπροσώπους δυο διαφορετικών κόσμων και για αυτό που είστε εσείς δεν θα είχα κανένα ενδοιασμό να αδειάσω ένα όπλο εν ψυχρώ στο κεφάλι σας, όπως και εσείς για αυτό που είμαι εγώ δεν έχετε κανέναν ενδοιασμό να με θάψετε κάτω από τόνους τσιμέντο. Και όμως δεν μετανιώνω. Στην παρανομία στα 21 μου χρόνια και στην φυλακή από τα 22 μου μετράω ήδη σχεδόν έξι χρόνια αιχμαλωσίας με άγνωστη προοπτική εξόδου καθώς τόσο σε αυτή όσο και σε άλλες δίκες όλα είναι ανοιχτά. Ξέρω ότι τα χρόνια που έχω χάσει και αυτά που θα χάσω δεν αναπληρώνονται. Είναι πολύτιμος χρόνος ζωής που εξατμίζεται μέσα σε τέσσερις τοίχους. Είναι χρόνος ζωής στον οποίο οι δικοί σου άνθρωποι στριμώχνονται στους διαδρόμους των επισκεπτηρίων της φυλακής, κάποιες φορές διανύοντας ολόκληρες χιλιομετρικές αποστάσεις για να φτάσουν. Είναι ένας αισθητηριακός αποκλεισμός διότι όλες οι αισθήσεις εγκλωβίζονται στις διαστάσεις του γκρίζου. Είναι απονέκρωση επιθυμιών καθώς στερείσαι, στερείσαι, στερείσαι... Εκατομμύρια αυτονόητα καθημερινά πράγματα που κάποιος μπορεί να κάνει ανά πάσα στιγμή, μια βόλτα κάτω από τα αστέρια, έναν περίπατο στο ξέφωτο ενός δάσους, μια βουτιά στην θάλασσα, μια ερωτική αγκαλιά, εσύ το στερείσαι. Και όσο ανεβαίνει ο λογαριασμός στα δικαστήρια τόσο θα επιμηκύνεται ο χρόνος που θα στερείσαι. Και όμως προτιμώ χίλιες φορές αυτή την ζωή παρά οποιαδήποτε άλλη, πιο ευχάριστη, πιο ανέξοδη. Εξάλλου δεν έπεσα από τα σύννεφα. Ήξερα από την αρχή ότι η εξουσία δεν χαρίζεται σε όσους τολμούν να την αμφισβητούν και να την μάχονται. Παρόλα αυτά δεν ήταν το θάρρος μου που με ώθησε να επιλέξω αυτό τον δρόμο αλλά το μίσος μου για την τάξη πραγμάτων που είναι διαμορφωμένη γύρω μας. Ένα μίσος που με βοήθησε να ξεπεράσω τους όποιους φόβους, τους όποιους δισταγμούς. Ήταν σε τελική ανάλυση αυτή η βαθύτερη εσωτερική διαβεβαίωση πως δεν γίνεται να έχω άδικο εγώ και όχι οι κάθε λογής προσκυνημένοι που πλατσουρίζουν στον βούρκο της αδιαφορίας τους.

Επιλέγοντας την αναρχική συνωμοτική δράση έβαζα και εγώ ένα λιθαράκι στην διασάλευση της τάξης, της ηρεμίας, της κανονικότητας. Και αν ανέλαβα την ευθύνη για την συμμετοχή μου στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς ήταν επειδή έρχεται κάποτε στην ζωή που έχουμε επιλέξει κάποιιοι, η στιγμή της σύλληψης και αναλόγως την περίπτωση και τις συνθήκες σύλληψης είναι ανάγκη να φανεί ότι η συνωμοτική δράση δεν συμβαίνει από φαντάσματα αλλά από ανθρώπους με όνομα και επώνυμο. Πραγματικούς αληθινούς ανθρώπους, με μια ζωή που αφήνουν πίσω τους, με αγαπημένα πρόσωπα να τους αποχωρίζονται και μια ζωή να μπαίνει στην αίθουσα αναμονής για όποτε...

Ανέλαβα λοιπό την ευθύνη όχι γιατί είμαι ένα μονοδιάστατο ον με μόνη μου ταυτότητα αυτή του μέλους της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, εξάλλου υπήρξα ενεργό κομμάτι και άλλων οργανικών διαδικασιών του αναρχικού κινήματος (παράνομες ή μη) αλλά γιατί το αντίθετο το να μην αναλάβω την ευθύνη την στιγμή της σύλληψης μου, θεώρησα πως θα μείωνε την ίδια την αξία της συνωμοτικής δράσης. Ασφαλώς θα είχα ευνοϊκότερη μεταχείριση αλλά θα τραυματίζονταν η προσωπική μου αξιοπρέπεια. Γιατί αν ένας αναρχικός συνωμότης συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω και προσπαθεί μέσω νομικών ελιγμών να μην επιβαρυνθεί περαιτέρω τότε η εικόνα που βγαίνει προς τα έξω είναι ότι είμαστε όντως κάποιιοι που στα δύσκολα ζορίζονται. Επομένως η ανάληψη ευθύνης δεν είναι κάτι που επιλέγεις για την όποια υστεροφημία, καθώς αυτό θα πήγαινε κόντρα στις αρχές της αναρχικής συνωμοτικότητας. Η ανάληψη ευθύνης είναι απαραίτητη μόνο όταν αξίζει να φανεί ότι η αναρχική επίθεση δεν είναι μόνο αφηρημένη υπόσταση αλλά ότι παίρνει και την μορφή μιας υλικής αναμέτρησης στα ίσια με το σύνολο του κρατικού μηχανισμού. Μια στάση ατομική όπου το υποκείμενο είναι σε θέση να αντιμετωπίσει με σθένος, νόμους, τρομονόμους, υπουργεία δημόσιας τάξης και δικαιοσύνης, δικαστές, φυλακές και ανθρωποφύλακες δίχως φόβο.

Κλείνοντας με αφορμή αυτήν ακριβώς την δίκη θέλω να αποτυπώσω μερικές σκέψεις ακόμα που έχουν σφυρηλατηθεί στο σκοτάδι άσχημων στιγμών που όμως άφησαν βαθιά χαραγμένα μερικά συμπεράσματα που ελπίζω πως δεν θα αφήσω αναξιοποίητα στο μέλλον.

Πολλές φορές συμβαίνει πάνω στην έξαψη και στον ενθουσιασμό που μας συνεπαίρνει από την ακραία ζωή που έχουμε επιλέξει, μια ζωή συγκρουσιακή γεμάτη υπερβάσεις, να γινόμαστε απόλυτοι. Έτσι λοιπόν μεθυσμένοι από την απολυτότητα που αντλούμε από τις δικές μας υπερβάσεις καταλήγουμε να δικαιολογούμε στους εαυτούς μας αυτή την στάση και να την αποδίδουμε στο ηθικό πλεονέκτημα της δικής μας συνέπειας.

Τι γίνεται όμως όταν έρχεται η στιγμή που διαπιστώνεις με τον πιο ακραίο τρόπο ότι εσύ ο ίδιος δεν είσαι το τέρας συνέπειας που θες να πιστεύουν και να πιστεύεις ότι είσαι;

Τι γίνεται όταν και εσύ κοιτώντας τον καθρέφτη βλέπεις ότι όχι μόνο έχεις ακραίες αντιφάσεις, αλλά ότι τις τρως με το κουτάλι, ότι κολυμπάς σε αυτές, ότι πνίγεσαι σε αυτές;

Τότε όχι μόνο χάνεις το ηθικό σου πλεονέκτημα απέναντι σε άλλους αλλά αρχίζεις να αμφιβάλεις πραγματικά μέσα σου ποιος είσαι. Είσαι πράγματι αυτός που λες ή απλώς έχεις μετατραπεί σε έναν τύπο με όπλα και εκρηκτικά που παγιδευμένος σε μια πλαστή εικόνα για τον εαυτό του έχει εγκλωβιστεί μέσα στις ίδιες του τις αντιφάσεις;

Η απάντηση ποτέ δεν είναι απλή. Και δεν απαιτεί μονάχα μια αυτοκριτική όσο σκληρή και αν είναι αυτή, διότι η αυτοκριτική αν δεν αρχίσει να υλοποιείται και σε μια άλλη, διαφορετική στάση ζωής, μπορεί απλώς να εξυπηρετεί κάτι άλλο, μια τακτική, μια σκοπιμότητα ή τις ίδιες σου τις αυταπάτες στο τέλος της γραφής. Για αυτό για μένα η απολυτότητα είναι κακός σύμβουλος όταν έχεις δει ο ίδιος σε τι ακραίες αντιφάσεις μπορεί να βρεθείς όσο συνεπής και αν θες να είσαι με τον εαυτό σου. Το πιο σημαντικό πράγμα που πάντα αξίζει να υπενθυμίζουμε στους εαυτούς μας είναι ότι οτιδήποτε κάνουμε, οτιδήποτε θυσιάζουμε δεν αποτελεί λόγο κομπασμού ή αυτοβαυκαλισμού. Συνεπής είσαι όταν συνειδητοποιείς ότι οι θυσίες σου είναι μια προσωπική επιλογή ανιδιοτέλειας και όχι ένα μετάλλιο ή ένα αξίωμα στην ιεραρχία του αντάρτικου. Συνεπής είσαι όταν μαθαίνεις να αντιμετωπίζεις τις αντιφάσεις σου με αξιοπρέπεια και ταπεινότητα ώστε να μπορείς να δείχνεις κατανόηση στις αντιφάσεις των άλλων.

Το σίγουρο είναι πως αν δεν διδαχθείς τίποτα από τα σκληρά και πικρά μαθήματα που επιφυλάσσει η ζωή τότε η ακραιφνής αλαζονεία θα σε κάνει ακόμα πιο απόλυτο από την μια και ακόμα πιο βυθισμένο στις αντιφάσεις σου από την άλλη.

Μια στάση που μπορεί να σε κάνει να λησμονήσεις πράγματα που ποτέ δεν θα πρέπει να λησμονιούνται : την μέρα που κάποιος σου άνοιξε το σπίτι του όταν ήσουν κυνηγημένος όταν κανείς άλλος δεν το έκανε, την μέρα που κάποιος ήρθε να σε πάρει από τις φυλακές, τις φορές που κάποιος κινδύνεψε να πεθάνει για σένα ή την διαθεσιμότητα που έβαλε κάποιος για την ίδια του την ζωή για σένα. Αυτά είναι πράγματα που δεν πρέπει ποτέ να ξεχνιούνται όσο μακριά και αν βρεθείς με τον άλλον.

Όταν λοιπόν το παρελθόν δεν είναι όσο καθαρό θα ήθελες οφείλεις στον ίδιο σου τον εαυτό να είσαι πιο συγκρατημένος από δω και πέρα. Να προχωράς προσεκτικά γιατί ποτέ δε ξέρεις πότε θα χρειαστεί ξανά να αντιμετωπίσεις κάποια μελλοντική αντίφαση που προκύπτει από το γεγονός ότι δε το βάζεις κάτω, ότι συνεχίζεις στο ίδιο μονοπάτι, κινούμενος διαρκώς προς την κατεύθυνση εκείνη που έχεις επιλέξει εδώ και καιρό.

Καμιά παραίτηση λοιπόν, καμιά μετάνοια, καμιά οπισθοχώρηση...

Παραμένω σε θέση μάχης με τη διαρκή αναρχική εξέγερση πάντα μέσα στην καρδιά μου.

Ζήτω η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς!

Ζήτω η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία / Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο!

Για τον Εξεγερτικό Σύνδεσμο Θεωρίας και Πράξης!

Όλα συνεχίζονται...

Παναγιώτης Αργυρού - μέλος της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς / FAI-IRF